

XXX HOMENAGE DE LES NORMES D'EL PUIG.

Il·lustrissims Senyors Acadèmics, representants de diverses Entitats Culturals, amics tots:

Saben els organitzadors d'est acte que no tenia previst intervingre. Aço ha segut una possibilitat de les ultimes hores, per lo que estes paraules son mig improvisades i sense la formalitat protocolaria que mereix el cas. Haurem tambe de reconeixer, ab humilitat franciscana, que la sensacio desoladora que patim davant l'estat actual de les coses fa dificil embastar algunes idees constructives sobre allo que ara conmemorem: la formalisacio d'una normativa ortografica netament valenciana, aci mateix, per les forces vives del denominat 'valencianisme', l'any 1981.

En sengles intervencions que, a modo d'anàlisi dels problemes de la llengua, vaig fer en 2002, 2004 i 2005 insistia en la curiosa tendència autodestructiva del moviment civic-cultural al que hem dedicat gran part de les nostres energies; i en que, contemplats els fets i les conductes extravagants que al nostre entorn s'havien produït a rant del Dictamen del 98, la nostra capacitat de sorpresa estava esgotada. Crec que el concepte "sorpresa" es ya una categoria insuficient per a descriure en qué ha devingut tota aquella embastida cultural.

Sería una quimera fer aci i ara una descripció de l'itinerari descrit en les darreres tres dècades per eixa constel·lació valencianista. Ara be, la ventura ha volgut involucrar-me en algunes de les seues coyuntures més compromeses durant els ultims 15 anys, totes elles letals per als nostres valors, i de les que guarde informació contada i per contar. Vos suponc sabedors:

- a) El Dictamen del Consell Valencià de Cultura, de 1998, al que, des de dins, em vaig opondre ab el meu vot particular, firmat llavors tambe per Xavier Casp, augurant que ab ell el poble valencià perdria definitivament tota

llegitimitat normativa sobre la seua llengua (dictamen precedit d'una tramoya teatral en la que mai es va analisar el problema llingüístic valencià, i que es causa immediata de tots els mals darrers del valencianisme);

- b) La reintroduccio accentual en les Normes de la RACV, de l'any 2003, proces suggerit des de fora i conreat des de dins; letal no per els accents, que carixen de potencia destructiva, sino perque, donat que es tractava d'un *revival* adobat de les normes accentuals del 32, acabà trencant l'últim reducte normatiu del valencià, la Seccio de Llengua i Literatura de la RACV, que ha quedat en lo que ha quedat.
- c) I el Dictamen sobre la denominacio del valencià emanat de l'AVLL en 2005, l'agressio més clara a l'identitat de la llengua fet des d'una institucio dependent de Generalitat Valenciana. Un dictamen respost, pero ab elements dels que yo discrepe de forma substancial, per un document oficial de la Real Academia.

Ara be, el nostre problema, el problema de lo que queda de la Valencia conscient, es més fondo encara que l'ortografia i que la llengua. Perque lo cert es que hi ha en el panorama tres nivells d'aniquilacio: de l'ortografia autonoma del valencià (ya despectivament sentenciada en el Dictamen de 1998 com a una episodica contestacio local), de la llengua dels valencians (per a nosatros la valenciana, pero no aixina per a l'excentrica AVLL, que l'ha reduida a coseta subalterna del catala) i de Valencia, concepte i realitat historica en el marc historic d'Espanya, pero no d'ambits intermijos.

Gran part de la societat valenciana, inclosa la instalada en el *establishment* de la cultura, viu ignorant el fet de que, des de molt arrere, dels anys 50-60 del s. XX, ha vingut produint-se un proces de deconstruccio sistemática de l'idea historica de Valencia i de, digam 'la valencianitat', lo que podra no ser visible en la superficie de les institucions valencianes o inclus en algunes bones intencions, pero es una escandalosa evidencia en tots els ambits de transmissio de les idees i de la ciencia, i en tot el sistema educatiu. Es tracta d'una demolicio multilateral, es dir, programada des de diferents prismes epistemologics (filologia, historiografia, arabisme, etnologia, etc.) i en que no sols la llengua com a factor cardinal de la cultura, sino l'identitat, l'istoria, i la consciencia colectiva han segut posades i es posen cada dia en tela de juí. Estem davant d'un proces, en definitiva, que nega preventivament la presencia de qualsevol element constituti del nostre ser historic (des del potent cristianisme visigotic i el mossarabisme prejaumi a nostres institucions juridiques privatives o al romanç vernacular) en la Valencia anterior a la conquesta de 1238, una Valencia per cert, que a modo d'un *joc de rol*, se reinventa i reinterpreta d'acort ab una tesis programática de raíl

pancatalana: abans moros, després catalans. Estos son els fets, purs i durs. *Qui potest capere capiat.*

En un ensaig quasi acabat al voltant del darrer mig segle de les teories sobre la nostra llengua i sobre la presunta catalanitat nacional de Valencia, analise al permenor eixe *extraordinari* proces de fabricacio d'una presunta nacionalitat catalana feta sobre una previa de-construccio, es dir, un desmontage del concepte historic de Valencia, del mon i la cosmovisio valencians. I arrancant del binomi Futer-Guarner dels primers anys 60 somet alli a critica exhaustiva les falsacions que, sobre tot a partir de l'obra de Ferrando Francés (quasi coincident en el temps ab la firma de les Normes d'El Puig), *Consciencia idiomática i nacional dels valencians*, de l'opuscul titulat *Informe sobre la llengua del País Valencià*, i determinats reculls com aquells de *Els Països catalans: un debat obert*, o *Els valencians davant la qüestio nacional*, tots anteriors a 1985, han vingut repetint-se fins a l'esgotament, en tot ambit i manera, sobre la nostra llengua i la nostra historia. Perque hi ha que dir que, de forma ya indissimulada des del 80, l'interes de la tesis unitarista no es posa ya en demostrar la catalanitat de la llengua dels valencians, sino en fabular una presunta catalanitat nacional dels valencians dels sigles XIII a XVI, els quals, d'acort ab Fuster, Guarner, Ferrando, etc., es sentirien part d'una sola i unica *communis natio*, o nacio comuna catalana, de la que ells es creuen successors.

Les contribucions entusiastes al projecte be de deconstruccio de l'identitat, be d'invencio nacional catalana (Colon, Ferrando, Benet, Pitarch, Barceló, Burns, Llobregat, Epalza, Bramon, Guichard, i un llarc etcetera) han segut numeroses i enorme el cumul de falsetats historiqués, algunes detonants o senzillament ridicules, pero en plena circulacio (passege's qui vullga per les Webs d'Internet); mentires i grans silencis que, increïblement, encara hui estan en gran part per contestar i que crec deixar prou clars en l'obra a que me referia, pero que constitueixen l'abeurall doctrinal sobre el que, en diferents dosis (més bondadoses o agressives segons el nivell educatiu) son instruides les noves generacions valencianes.

Pero acabem en clau positiva, perque ser pocs i conscients es preferible a ser-ho sense consciencia. Sabem i creem la veritat, que com diu l'Evangeli, nos fara lliures. Gracies a tots.

Leopoldo Penyarroja Torrejón
El Puig de Santa María, 6 de març de 2011